

HỒI 54

Thiên Chức Cuối Cùng

C

ao Xưởng công công chẳng khác nào bóng ma quỷ dị lên vào Từ Linh Cung. Lão vừa đóng cửa lại thì những ngọn chân đèn bất ngờ phát ngọn lửa sáng rực soi rõ mọi góc ngách.

Sự biến đó khiến Cao Xưởng giật mình. Lão nhìn lại.

Cao Xưởng không khỏi bàng hoàng khi thấy Thiên Hậu đã ngồi trên chiếc ngai son son thếp vàng, uy nghi trong bộ trang phục Thiên hậu.

Cao Xưởng miễn cưỡng nói:

- Thiên hậu hử không ngạc nhiên khi bốn công công đến Từ Linh Cung?

Nhìn Cao Xưởng với đôi mắt phượng sắc nét, Thiên hậu cất tiếng đầy chất giọng uy nghi.

- Nếu Cao công công không đến Từ Linh Cung, điều đó mới khiến bốn cung ngạc nhiên.

- Thiên hậu đã đoán trước, bốn công công sẽ đến đây?

Thiên hậu gật đầu.

- Đúng.

Chân diện của Cao công công biến đổi không ngừng, cùng với những nét biến đổi không ngừng đó, lão đảo mắt nhìn quanh đại đường Từ Linh Cung nhưng không thấy bóng dáng tên ngự lâm quân nào. Nhìn Thiên hậu, Cao Xưởng miễn cưỡng nói:

- Thiên Hậu đã đoán được bốn công công sẽ đến Từ Linh Cung, sao lại không cất đặt Ngự lâm quân canh phòng cho Thiên hậu?

Thiên hậu từ từ đứng lên, từ trên đài Phụng Hoàng, người dôi ánh mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm chiếu vào Cao Xưởng rồi ôn nhu nói:

- Nếu bốn hậu cắt đặt Ngự lâm quân canh gác, đề phòng cho bản thân mình thì Công công không đến chứ?

Cao Xưởng cười lên một tiếng rồi nói:

- Cho dù Thiên hậu có cắt đặt bao nhiêu tên Ngự lâm quân thì bốn công công cũng sẽ đến.

- Thế thì bốn cung cắt đặt Ngự lâm quân để làm gì?

Cao công công lộ vẻ bối rối với câu nói này của Thiên hậu.

Thiên hậu nói tiếp:

- Bốn cung biết Cao công công sẽ đến, nếu cắt đặt Ngự lâm quân canh gác cho bản thân thì e rằng bốn cung làm mất sự uy nghiêm của mình và còn khiến Cao công công không phục. Huống chi bốn cung còn có ý gặp Cao công công.

- Thế Thiên hậu biết mục đích của bốn công công đến Từ Linh CUNG làm gì không?

- Tất nhiên không ngoài chuyện giết bốn cung, hoặc khống chế bốn cung.

- Không sai. Đã đoán biết như vậy mà Thiên hậu không tự cảnh giới cho bản thân mình. Xem ra Thiên hậu coi thường Cao công công này quá.

Thiên hậu lắc đầu:

- Bốn cung không xem thường công công. Xem thường Cao công công bốn cung mới cắt đặt Ngự lâm quân canh giới cho bốn cung. Không xem thường Cao công công, bốn cung mới chờ công công đến.

- Chờ bốn công công đến tất Thiên hậu đã có sự sắp đặt?

Thiên hậu gật đầu:

- Không sai.

Cao Xưởng lại đảo mắt nhìn một lần nữa. Lão tuyệt nhiên không thấy một cạm bẫy nào chực chờ giăng ra mình. Không một bóng người, không một cái bẫy nào, nhưng sao trong tâm lão lại xuất hiện một thứ cảm giác nao nao khó tả vô cùng. Thứ cảm giác nao nao mà Cao Xưởng chẳng thích chút nào.

Chính cái cảm giác nao nao đó, khiến Cao Xưởng buột miệng hỏi:

- Thiên hậu đã chuẩn bị cái gì để đón tiếp bốn công công?

Thiên hậu hơi nheo mày rồi khe khẽ nói:

- Chuẩn bị gì? Công công có ẩn ý nói bốn cung dùng thủ đoạn hay đã chẳng sẵn một cái bẫy để đón công công ư?

- Nếu không có sự chuẩn bị đó sao Thiên hậu lại quá ung dung tự tại như vậy?

Lão cười khẩy rồi nói tiếp:

- Cho dù Thiên hậu có chuẩn bị một cái bẫy nào đi nữa thì cũng không làm gì được Cao Xưởng này đâu. Nếu lúc này đây có vài trăm gã Ngự lâm quân xuất hiện thì bốn công công vẫn có thể giết Thiên hậu rồi ra đi một cách dễ dàng.

Thiên hậu nhìn Cao Xưởng bằng ánh mắt khe khẽ. Người nghiêm giọng nói:

- Cao công công đánh giá thấp bốn cung như vậy sao? Bốn cung thừa biết Cao công công là thiên hạ đệ nhất nhân của Cẩm thành đại nội, vài trăm gã Ngự lâm quân thì đâu cần chân cần tay công công được. Hay có lập ra cái bẫy chết người e rằng cũng không khống chế được công công.

- Biết như vậy nên Thiên hậu thân nhiên đợi bốn công công?

- Sớm muộn gì thì bốn cung và Cao công công cũng phải đối mặt một lần. Thế tại sao không đối mặt nhau một lần chứ. Đại nội Cẩm thành mặc dù nghiêm ngặt nhưng với Cao công công thì chẳng khác như lòng bàn tay mình. Bốn cung có muốn lánh mặt cũng không được.

- Thiên hậu đã nói đúng.

Cao Xưởng vuốt cằm rồi định nhãn nhìn Thiên Hậu.

- Tất cả mọi sự xảy ra trên điện Thái Hòa, bốn công công đã biết Thiên hậu, ngược lại Thiên hậu cũng đã hiểu công công, vậy Thiên hậu muốn nói với bốn công công điều gì?

Thiên hậu chấp một tay sau lưng, phong thái của người vừa uy nghi vừa lạnh lùng. Chiều đôi mắt phượng nhìn xuống Cao Xưởng, Thiên hậu nói:

- Sao Cao công công không hỏi, tại sao bỗng dưng bốn cung thay đổi định kiến của mình. Sự thay đổi khiến công công gần như trở tay không kịp.

- Cao Xưởng này cũng muốn hỏi Thiên hậu câu hỏi đó.

- Bốn cung rất sẵn lòng trả lời công công. Bốn cung thay đổi định kiến là vì có Đường Thâm.

- Thiên Hậu nhắc đến Đường Thấm khiến bụng của bốn công công muốn vỡ tung ra. Cao Xưởng lúc này nếu gặp hấn sẽ xé xác hấn ra thành trăm mảnh.

- Công công hận thù Đường Thấm như vậy à?

Cao công công dang rộng hai tay, nói:

- Bao nhiêu tâm huyết của bốn công công đều đổ sông đổ biển bởi một gã gia sư vô danh tiểu tốt. Nếu Thiên hậu là Cao Xưởng mới hiểu nỗi thất vọng và lòng căm thù của bốn công công như thế nào.

- Bốn cung biết nên mới chờ công công tại Từ Linh Cung này. Công công muốn gặp Đường Thấm thì sẽ được gặp thôi.

Thiên hậu từ tốn nói:

- Đường Thấm... Ra đi.

Tấm rèm che ngang cửa vào hậu đường được vén lên và Đường Thấm từ trong bước ra. Sự xuất hiện của chàng khiến Cao công công nhìn chàng không chớp mắt. Hai cánh môi của lão mím chặt lại với nhau cùng những âm thanh ken két do hai hàm răng tạo ra.

Lão nhìn lên Thiên hậu.

- Thì ra tại Từ Linh Cung, Thiên hậu không chỉ có một mình mà còn có cả Đường Thấm.

- Bốn cung đã có sự chuẩn bị và sắp xếp để bồi tiếp Cao công công mà.

Thiên hậu buông tiếng thở dài rồi chậm rãi nói tiếp:

- Bốn cung biết Cao công công sẽ đến Từ Linh Cung để giết hoặc khống chế bốn cung. Hơn ai hết Cao công công cũng biết bốn cung chính là chiếc bóng của Hoàng thượng, và chính bốn cung là người quyết định mọi sự quyết định của Hoàng thượng. Nếu nắm được bốn cung là nắm được Thiên tử. Công công đã thua một nước cờ tất phải dựng lại một ván cờ mới. Đâu thể nào bỏ đi được khi cơ nghiệp của công công quá lớn. Nếu công công bỏ đi, cũng chẳng còn đất cho công công trong dải đất Trung Nguyên này.

Cao Xưởng ôm quyền:

- Nghe Thiên hậu nói, Cao Xưởng phải tâm phục khẩu phục.

Thiên hậu khoát tay:

- Đừng nói với bốn cung những lời khách sáo như vậy.

Cao Xưởng liếc nhanh qua Đường Thấm rồi định nhãn nhìn lại Thiên hậu:

- Thế Thiên hậu có phương thức gì để đối phó với bốn nhân không? Hay Thiên hậu chỉ cậy nhờ vào Đường Thấm tiểu tử?

Thiên hậu nhếch môi cười mỉm.

Nụ cười của Thiên hậu đập vào mắt Đường Thấm.

Chàng nghĩ thầm: "Nụ cười của Thiên hậu đúng là nụ cười của kẻ nắm quyền sinh sát thiên hạ, một nụ cười mà chẳng một ai biết được ẩn ý bên trong. Nhưng nụ cười của Thiên hậu lại toát ra quyền uy khiến người chúng nghiệm phải cúi đầu, nếu không muốn nói là lạnh người".

Thiên hậu nghiêm mặt lại rồi nói:

- Chính Đường Thấm đã làm bốn cung thay đổi định kiến. Chính Đường Thấm đã khiến bốn cung nhìn lại và quyết định hủy Tử Vong Kỳ. Sự quyết định thay đổi đúng lúc của bốn cung khiến Cao công công thất vọng và hoàn toàn trở tay không kịp. Cao công công muốn lập lại ván cờ khác để tái lập án Kỳ Tử Vong chỉ có một con đường duy nhất.

- Con đường nào?

- Lấy mạng Đường Thấm. Sau đó mới không chế bốn cung và tiến thêm một bước nữa là thu tóm võ lâm về mình, đường đường chính chính bước ra làm Minh chủ võ lâm, sau đó mới tạo dựng nghiệp đế.

Cao Xưởng mở to mắt hết cỡ nhìn Thiên hậu. Lão nhìn Thiên hậu với những nét bàng hoàng sửng sốt.

Cao Xưởng nói:

- Bốn công công chưa nói ra suy nghĩ của mình mà Thiên hậu đã biết trước tất cả.

Lão ôm quyền:

- Bái phục... Bái phục.

- Không cần thiết nói những lời đó. Nếu như bốn cung không nhìn xa một chút thì giang san xã tắc này đã đại loạn. Nếu để đại loạn phát sinh thì bốn cung không xứng với những gì Đường Thấm nghĩ về bốn cung.

Cao Xưởng neho mày:

- Thiên hậu quá coi trọng Đường Thấm cũng như đã từng coi trọng Cao Xưởng này.

- Bốn cung không phủ nhận. Bốn cung xem trọng Đường Thấm còn hơn Cao Xưởng.
- Hẳn hơn Cao Xưởng?

- Đường Thấm chưa hẳn đã hơn Cao công công nhưng Đường Thấm có hành vi của một chính nhân quân tử.

- Chính nhân quân tử? Vậy Thiên hậu định xử lý thế nào trong trường hợp này?

- Bốn cung quyết định để cho ý trời định đoạt. Thiên ý định đoạt bằng sự quang minh chính đại.

Cao Xưởng ôm quyền thủ lễ rồi nói:

- Cao mỗ không hiểu ý của Thiên hậu.
- Cao công công nghiêm một chút sẽ hiểu ý của bốn cung mà.

Cao Xưởng nheo mày:

- Thiên hậu để cho bốn công công tái lập ván cờ mới?

Thiên hậu mỉm cười rồi gật đầu:

- Không sai... Bốn cung sẽ cho Cao công công tái dựng ván cờ mới. Sự tái lập đó phải dựa trên thiên ý và sự công bằng quang minh chính đại.

Cao Xưởng ngửa mặt cười the the, rồi định nhãn nhìn lại Đường Thấm:

- Đường Thấm... Ngươi nghe chứ?

Chàng nhìn Cao Xưởng ôm quyền:

- Tại hạ nghe không sót một lời nào. Nếu như Cao công công muốn tạo lập ván cờ mới thì trước tiên phải giết Đường Thấm. Sau đó là khống chế Thiên hậu. Đường Thấm và Thiên hậu đang có mặt tại Từ Linh Cung này để tạo cơ hội cho tôn giá. Tôn giá có thực hiện được mục đích của mình hay không là do thiên ý.

Cao Xưởng cười khẩy rồi nói:

- Thiên ý?

Lão nhìn lại Thiên hậu:

- Thiên hậu để cho ý trời định đoạt?

Thiên hậu gật đầu:

- Đúng. Nếu ý trời quyết định Cao công công là chủ nhân của thiên hạ thì bốn cung phải chấp nhận thôi.

Cao Xưởng cười khẩy rồi đắc ý nói:

- Được... Thiên hậu đúng là người Cao mỗ phải gọi là chủ nhân của mình. Hãy nhận từ Cao mỗ một lạy tỏ lòng ngưỡng mộ.

Thiên hậu lắc đầu:

- Không cần... Bốn cung chỉ đòi hỏi ở Cao công công sự quang minh chính đại mà thôi. Nếu không có sự quang minh chính đại thì công công chẳng bao giờ có được ý trời.

- Cao mỗ sẽ dùng sự quang minh chính đại bồi tiếp Đường Thấm.

- Tốt.

Nhìn lại Đường Thấm, Thiên hậu nói:

- Đường Thấm... Khanh chuẩn bị chưa?

Đường Thấm ôm quyền:

- Thảo sinh đã chuẩn bị.

Thiên hậu khẽ gật đầu nói:

- Thiên ý chính là khanh. Bắt đầu đi.

Đường Thấm nhìn lại Cao Xưởng, rồi chậm rãi bước về phía lão. Chàng dừng bước khi đối diện của Cao Xưởng.

Cao Xưởng nhếch môi dè bĩu nói:

- Đường Thấm tiểu tử... Ngươi không phải là đối thủ của bốn tọa.

Đường Thấm lắc đầu:

- Tại hạ cũng nhận ra điều đó nhưng có một điều tôn giá không nghiệm ra.

- Điều gì?

- Tự cổ chí kim, Cao Xưởng công công có bao giờ nghe nói đến có thái giám nào được thuận theo ý trời để trở thành thiên tử đâu. Con trời không thể là một thái giám. Cao công công sao không tự hỏi mình điều đó?

Sắc diện Cao công công đỏ bừng lên.

Đường Thấm nói tiếp:

- Một người đã bước vào nội cung tự cung hình mình để làm thái giám, thì mãi mãi chẳng bao giờ được làm chính nhân quân tử, còn mơ tưởng gì đến bá nghiệp?

Lời nói của chàng chẳng biết tác động thế nào đến Cao công công mà sắc diện lão tái hẳn đi. Lão rùng mình một cái, ngay lập tức một màn huyết quang đỏ ối xuất hiện bao bọc lấy thân pháp.

Đường Thấm vẫn không buông lỏng đôi song thủ theo thân mình, mắt đắm đắm nhìn Cao Xưởng.

Cao Xưởng rít giọng nói:

- Đường Thấm... Bốn tọa hôm nay sẽ giết ngươi... Nếu ngươi không bị bốn tọa xé xác thì bốn tọa sẽ chấp nhận cái chết đến với mình.

Chàng nhìn Cao Xưởng nhặt nhẹo nói:

- Đã vậy thì tôn giá và tại hạ chỉ nên giao nhau một chiêu. Chỉ trong một chiêu đủ để biết ai là người chết ai là kẻ sống.

- Được... Một chiêu thôi. Ngươi không né tránh chứ?

- Không.

- Vậy là ngươi tự tìm đến cái chết rồi.

- Thảo sinh sẵn sàng cho tôn giá tái lập án Kỳ Tử Vong với thảo sinh một lần nữa.

Chàng nói dứt câu thì Cao Xưởng gầm lên một tiếng khủng khiếp. Cùng với tiếng gầm đó, quả cầu tụ khí lưu ly khổng lồ xuất hiện trên đôi bàn thủ của lão.

Cao Xưởng nói:

- Chưa một ai có thể kháng nổi Huyền Công Tâm Pháp của bốn tọa.

Nói dứt lời Cao Xưởng công công đẩy vệt quả cầu lưu ly về phía chàng.

Quả cầu lướt nhanh, biến ra thành một quả cầu nối tiếp nhau, cái trước to hơn cái sau, xếp thành hàng dọc công đến Đường Thấm.

Một bức màn ảnh thủ dày đặc xuất hiện như muốn cản phá dãy quả cầu tụ khí đó, nhưng bức màn ảnh thủ đó kết lại thành bảy chiếc bóng bàn tay lung linh huyền hoặc.

Không một tiếng sấm động nào phát ra khi dãy quả cầu tụ khí Huyền Công Tâm Pháp chấm đến những chiếc bóng ảnh thủ lung linh kì ảo. Mọi sự biến vượt ngoài sức tưởng tượng của Cao Xưởng khi lão phát hiện được sự biến thần kỳ kia thì hàng quả cầu tụ khí Huyền Công Tâm Pháp đã quay lại nhanh hơn, uy mãnh hơn lúc xuất ra từ đôi bàn thủ của Cao Xưởng.

Sự đột biến đó khiến cho Cao Xưởng gần như không có được sự phản xạ nào mà chỉ tin vào bức tường ma công hộ thể thôi.

“Ầm...”

Bức tường khí công hộ thể che chắn Cao Xưởng tan ra thành từng mảnh vụn.

Quả cầu khí thứ hai vỗ thẳng vào đan điền lão.

“Ầm...”

Cao Xưởng thối liền tiếp ba bộ.

Quả cầu khí thứ ba tiếp tục nện vào lão.

“Ầm...”

Một vòi máu phún ra từ cửa miệng của Cao Xưởng.

Quả cầu khí thứ tư nện vào vùng thượng đặng của lão.

“Ầm...”

Cao Xưởng dựa hẳn vào vách đại đường Từ Linh Cung, người rũ xuống.

Quả cầu khí thứ năm nện vào đôi cước pháp của lão.

“Ầm...”

Đôi cước pháp của lão gãy vụn, buộc lão quỳ xuống.

Đầu Cao Xưởng gục xuống, thân ảnh ủ rũ trông thật tội nghiệp.

Một lúc sau lão mới ngẩng lên nhìn Thiên hậu.

- Cao mỗ đã hiểu ý trời là gì.

Thiên hậu nở nụ cười mỉm.

Cao Xưởng từ từ quay sang, nhìn lại Đường Thẩm.

- Tâm phục, khẩu phục... Ngươi là kẻ cô độc trong võ lâm.

Lão nói rồi đổ gục về phía trước, trút hồn ra khỏi xác.

Đường Thấm khẽ buông tiếng thở dài. Chàng nhìn lại Thiên hậu, ôm quyền:

- Thảo sinh đã làm tròn chức phận của mình.

Thiên hậu thả bước chậm rãi xuống đài Phụng Hoàng, tiến đến trước mặt Đường Thấm.

- Bốn cung muốn ban thưởng cho Đường Thấm chức Ngự tiền đại nội thị vệ chỉ nghe lệnh một mình bốn cung mà thôi, còn nắm quyền sinh sát với bất cứ ai.

Đường Thấm quỳ xuống, ôm quyền trang trọng nói:

- Thảo sinh đa tạ Thiên hậu, nhưng thảo sinh có ý này.

- Đường Thấm có ý gì?

- Thiên hậu đã ban thưởng cho thảo sinh rồi, Thiên hậu đã cho Đông Phương Bách một sinh lộ đã quá đủ với thảo sinh. Thảo sinh chỉ muốn làm một sư gia nơi chốn thôn dã.

- Người không nhận chức bốn cung ban sao?

- Thảo sinh không có duyên phận với chốn quan trường. Nếu Thiên hậu cần thảo sinh sẽ tiến cử một người.

- Người đó bằng người không?

Đường Thấm im lặng.

Một lúc sau chàng ngẩng lên.

Thiên hậu nhìn chàng rồi nói:

- Đứng lên đi.

- Đa tạ Thiên hậu.

Chàng đứng lên, từ tốn nói:

- Thiên hậu vị nhân vị nghĩa, vì bá tính trăm họ, đó mới chính là người Ngự tiền thị nội bảo vệ cho Thiên hậu.

Buông tiếng thở dài, Thiên hậu nói:

- Nhìn vào mặt ngươi, bốn cung hiểu.

- Đa tạ Thiên hậu. Thảo sinh xin được cáo từ.

Chàng nói rồi thả bước về phía cửa.

Thiên hậu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đường Thấm khoan đi.

Chàng dừng bước từ từ nhìn lại Thiên hậu ôm quyền:

- Xin Thiên hậu sai khiến.

Thiên hậu giọng cười rồi bước đến bên chiếc ngai Phụng Hoàng, lấy ra một chiếc tráp rồi từ từ tiến thẳng đến trước mặt chàng.

Nhìn Đường Thấm, Thiên hậu nói:

- Bốn cung muốn thỉnh thoảng Đường Thấm quay lại đại nội cấm thành cùng bốn cung đàm đạo. Trong chiếc tráp này có Cổ Linh chi và Ngọc Linh Thiên. Bốn cung mong rằng Đường Thấm đừng từ chối.

- Đa tạ Thiên hậu, Đường Thấm sẽ luôn nhớ mãi đến người.

Thiên hậu khẽ gật đầu, giọng cười:

- Bốn cung cũng sẽ nhớ mãi về Đường Thấm.

- Thảo sinh cáo từ.

Đường Thấm quay bước rời Từ Linh Cung. Khi chàng đi rồi, Thiên hậu còn lại một mình.

Nhìn nhanh qua xác của Cao Xương, Thiên hậu mới rảo bước đến trước chiếc ngai Phụng Hoàng của Thiên hậu.

Chấp một tay sau lưng, Thiên hậu nhìn chiếc ngai Phụng Hoàng, buông tiếng thở dài rồi khẽ nói:

- Thiên hậu... Đường Thấm, người có biết bốn cung cô độc lắm không?

00o

Tất cả những gì trải qua với chàng chẳng khác nào giấc chiêm bao, ngẫm nghĩ lại, chàng ngỡ như mình vừa mới thoát ra khỏi một giấc mộng phù phiếm.

Đường Thấm nghĩ thầm: "Thế là tất cả đã qua rồi. Giờ thì mình sẽ đến Mai Hoa trang, nơi đó mọi người hẳn đang chờ mình."

Đường Thấm vừa nghĩ vừa bung chén nhấp một ngụm. Chàng vừa đặt chén xuống bàn thì cửa biệt phòng dịch mở. Thánh Cô Kim Diện Thục Trân bước vào rồi đóng ngay cửa lại.

Thục Trân đến ngay ngưỡng cửa, nhìn Đường Thấm.

Chàng nhìn Thục Trân. Điểm nụ cười mỉm, Đường Thấm nói:

- Tại hạ và Thục Trân Thánh Cô lại gặp nhau.
- Rượu Đường Thấm uống có ngon không?
- Rất ngon, bởi vì đó là rượu độc.

Thục Trân nhú mày:

- Đường Thấm biết là rượu độc sao vẫn uống?
- Bởi vì đó là rượu của Thánh Cô Kim Diện. Nếu Đường Thấm không uống chỉ sợ e thất lễ với Thục Trân Thánh Cô.

Thánh Cô Kim Diện lắc đầu:

- Đường Thấm không sợ chết à?
- Nếu Đường Thấm sợ chết thì đã không uống. Không sợ chết thì mới uống.

Thánh Cô Kim Diện uyển chuyển bước đến trước mặt chàng.

- Biết mà Đường Thấm vẫn uống, Đường Thấm điên rồi.
- Nếu không uống thì khó mà diện kiến Thánh Cô Kim Diện.

Chàng mỉm cười, từ tốn nói:

- Sao Thục Trân Thánh Cô lại hạ độc Đường Thấm?
- Vậy Đường Thấm muốn có thuốc giải không?
- Đã trúng độc tất phải cần đến giải dược rồi. Nếu không có giải dược chắc chắn tại hạ sẽ chết.
- Thục Trân sẽ trao thuốc giải cho Đường Thấm, chỉ với điều kiện.
- Điều kiện gì?

Thục Trân lưỡng lự rồi nhìn chàng:

- Chỉ cần Đường Thấm chấp nhận Thục Trân làm người nâng khăn sửa túi Đường Thấm.

- Một điều kiện quá ư thuận lợi cho tại hạ.

- Đường Thấm chấp nhận?

Chàng nhìn vào mắt nàng.

- Tại sao Thánh Cô có ý niệm đó?

- Đúng ra Thục Trân đã có Đường Thấm, nhưng chính Đường Thấm lại là người ngăn cản tất cả những gì Thục Trân định đoạt đến.

Chàng mỉm cười:

- Thánh Cô hoàn toàn có ý niệm khác với Đường Thấm. Khi nào Thánh Cô nghiệm được câu nói của cổ nhân: "Dân vi quý xã tắc thứ chi, quân vi khinh" thì Đường Thấm sẽ nhận thuốc giải của Thánh Cô, còn bây giờ Đường Thấm chỉ nói với Thánh Cô một câu.

Chàng nghiêm giọng:

- Tình yêu đích thực không phải là chữ tình dành cho bản thân mình.

Chàng ôm quyền:

- Tại hạ có chuyện phải đi. Cáo từ.

Chàng nói rồi đứng lên thả bước về phía cửa.

Thục Trân sững sờ buông tiếng gọi:

- Đường Thấm.

Chàng không dừng bước mà vừa đi vừa nói:

- Đường Thấm sẽ tìm lại Thánh Cô.

Chàng mất dạng hẳn ra ngoài cửa mà Thục Trân còn đứng trơ ra như bị trời trồng. Nàng thò tay vào trong ngực áo lấy ra chiếc tịnh bình. Ngắm nghía chiếc tịnh bình, rồi lại bỏ vào trong tay áo.

- Đường Thấm không nhận giải dược này... Ngươi sẽ ra sao?

Nàng nói rồi hồi hải chạy ra cửa biệt phòng, rồi khách điểm ra đến bên ngoài nhưng chẳng còn thấy bóng Đường Thấm đâu. Thánh Cô Thục Trân ngơ ngác nhìn quanh. Nàng không sao dẫn được mà thét gọi:

- Đường Thấm... Đường Thấm... Thục Trân không đòi hỏi gì cả... hãy quay lại đi. Thục Trân không đòi hỏi gì cả...

Nàng thi triển kinh công bằng mình hướng về phía trước với hy vọng sẽ bắt kịp Đường Thấm, nhưng quan lộ đều vắng ngắt chẳng bóng người nào.

Thục Trân dừng bước. Đứng một mình trong đêm vắng và cô độc. Hai dòng lệ bất giác tuôn ra khóe mắt nàng.

- Đường Thấm... Biết chừng nào Thục Trân mới tìm lại được chàng.

Một năm trôi qua, tại học đường Giang Tô.

Mới vừa chạng vạng bình minh, Đường Thấm đang ngồi uống trà thì Quốc Túy ôm khuỷu trên tay chiếc nôi trẻ sơ sinh bước vào. Đường Thấm chau mày:

- Trời chưa kịp sáng hân huynh đưa con trẻ đến học đường để làm gì vậy?

Quốc Túy cười hề hề rồi nói:

- Đường Thấm huynh... Quốc Túy đến nhờ huynh một chuyện.

- Huynh nhờ chuyện gì?

Quốc Túy nhìn Đường Thấm, hai gò má gằn gặt rồi nói:

- Hôm nay đúng là ngày đầy tháng con của Quốc Túy... và Bạch Cúc... ta đưa nó đến học đường của Đường Thấm huynh để nó thọ giáo nhận huynh làm sư phụ.

Đường Thấm trở mắt nhìn Quốc Túy:

- Huynh...

Từ phía hậu đường, tiếng cười khúc khích của Uyển Thanh, Y Phụng và Thiên Thiên vang lên.

Bạch Cúc cũng từ ngoài cửa bước vào. Nàng nhìn Quốc Túy nửa cười nửa nhăn nhó. Quốc Túy nói:

- Đường Thấm huynh nhận nó làm đệ tử chứ? Ta muốn nó sau này giống hệt như Đường Thấm. Có như vậy nó mới xứng đáng là con của Hoàng Quốc Túy.

Đường Thấm lắc đầu:

- Con huynh chỉ mới đầy tháng, Đường Thấm biết dạy gì cho nó đây?

Bạch Cúc bước đến véo vào tay Quốc Túy.

- Lòng tham của huynh cũng không bỏ được mà.

Quốc Túy rướn người lên nhần nhó.

Y vừa nhần nhó vừa nói:

- Ui cha... Ta đâu có tham gì đâu chỉ muốn con của ta trở thành chính nhân quân tử thôi. Hậu sinh khả úy mà.

Nghe Quốc Túy nói câu đó mọi người cùng phá lên cười. Tiếng cười của họ nghe thật huyền não và hoan hỉ. Cùng với tiếng cười đó, ánh bình minh cũng hắt những tia sáng ban mai đầy sức sống đầu tiên của ngày mới vào học đường "Chính đạo".

Bạch Cúc nói:

- Đường Thấm huynh có dạy thì dạy cho chàng trước đó.

Quốc Túy mặt nghếch ra:

- Ờ... Ờ... Ờ... thì dạy cho huynh và dạy cả cho con của ta nữa.

Nghe Quốc Túy nói, mọi người lại phá lên cười ồn hơn. Tiếng cười của họ báo hiệu một ngày mới thật vui nhộn và tràn đầy hạnh phúc trong học đường này.

- o O o -